

ligvis ikke, hvis jeg ikke skal fremkomme med det saa seent i Sessjonen, at jeg ikke vil kunne finde det vel forsvarligt. Men det forekommer mig, at der i denne Omstændighed ikke kan ligge nogen Hindring for det høie Thing og for Rigsdagen i det Hele med Hensyn til at beskæftige sig med det her foreliggende Lovforslag. Krigsministeriet foreslaaes jo her ordnet paa samme Maade, efter de samme Grundræk, som have fundet Rigsdagens Billigelse som den midlertidige Ordning, og jeg ansaae det for min Pligt, efterat den almindelige Lønningslov var udkommen, og efterat der var udkommet Lønningslove for saagodt som alle andre Ministerier, i denne Sessjon at indbringe et Lønningslovsforslag ogsaa for Krigsministeriet. Jeg har her gjort Rede for mine Grunde, hvorfor jeg ikke har kunnet opfylde den Forventning, som jeg ganske vist maatte sige mig selv blev næret af Rigsdagen, og jeg haaber, at Rigsdagen vil finde mine Grunde for Ikkopfylbelsen fyldestgjørende. — Den ærede Rigsdagsmand for Beile Amts 2den Valgkreds (Berg), har gjort nogle specielle Bemærkninger ved selve Lovforslaget; han har udtalt sin Beslagelse over, at det var en Deel dyrere end det, som tidligere var forelagt Rigsdagen. Jeg troer ikke, at det er meget betydelige Summer, som dette Forslag er dyrere end det tidligere. Ved at sammenholde det nuværende med det tidligere forelagte Forslag vil hele Forskjellen vel væsentlig findes i den Sum, der er foreslaaet til Medhjælp. Denne Sum er her i Lovforslaget sat til 11,000 Rd., medens den i det tidligere Lovforslag kun har været ansat til 9,000 Rd., idet det ærede Medlem vil see, at den yderligere Forskjel er begrundet i en anden Postering af Beløbet til Lønning af Budde v. f. v. Flere Aars Erfaring har vist, at man ikke har kunnet komme ud af det i Krigsministeriet, selv med den største Deconomi, med en mindre Medhjælpsum end 10,300 Rd. eller saa omtrent, og det synes derfor naturligt, naar man fremkommer med et Løn-

ningsforslag, hvor Medhjælpsummen skal fastsættes een Gang for Alle og ikke, saaledes som det under den midlertidige Ordning har været Tilfældet, bevilges directe paa Finantsloven, at man da sætter den saaledes, at man kan have nogen Sikkerhed for at komme ud af det med den. Det vil jo søvrigt, selv om Summen er sat til 11,000 Rd, være en Selvfølge, at der ikke vil blive anvendt mere deraf, end hvad der er uomgængelig nødvendigt. Den samme ærede Rigsdagsmand udtalte sig imod Anvendelsen af Befalingsmænd af Hæren, deels Officerer deels Underofficerer, i selve Krigsministeriet. Det forekommer mig, at den ærede Rigsdagsmand ved at gennemlæse Motivverne maatte have seet, hvad der har bevæget Krigsministeriet til at fremkomme med dette Forslag. Den ærede Rigsdagsmand har fuldfkommen Ret i, at, naar der skulde udbryde en Krig, vilde man være nødsaget til at lade Størstedelen af disse Kræfter afgaae fra Krigsministeriet til Tjeneste ved Hæren, men desuagtet troer jeg, at det er af overmaade væsentlig Nytte, hvilket ogsaa er udtalt i Motivverne, saavel for Krigsministeriet som for Hæren, at saadanne Befalingsmænd midlertidig kunne blive commanderede til Tjeneste i Krigsministeriet, thi de ville derved komme ind i Forholdene og komme til at betragte Sagerne fra et andet Standpunkt end hidtil, hvilket vil have sin store Betydning for og gavnlige Indflydelse paa disse Mænd i deres fremtidige Virkefreds i Hæren, og Krigsministeren vil derved have Lelighed til at lære at kjende de brugbare Kræfter i Hæren og stifte Bekendtskab med dem, hvilket kan være meget gavnligt; det er den eneste Maade, hvorpaa Krigsministeren med nogen Sikkerhed kan komme til Kundskab om, hvilke Mænd der maa foretrakkes ved fremtidige Ansættelser i selve Militæretaten. Lovens Revision er sat til samme Tidspunkt, som findes i de andre af Rigsdagen tidligere vedtagne Lønningslove. Det forekommer mig, at det, naar der overhovedet skal være en Revisions-